

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

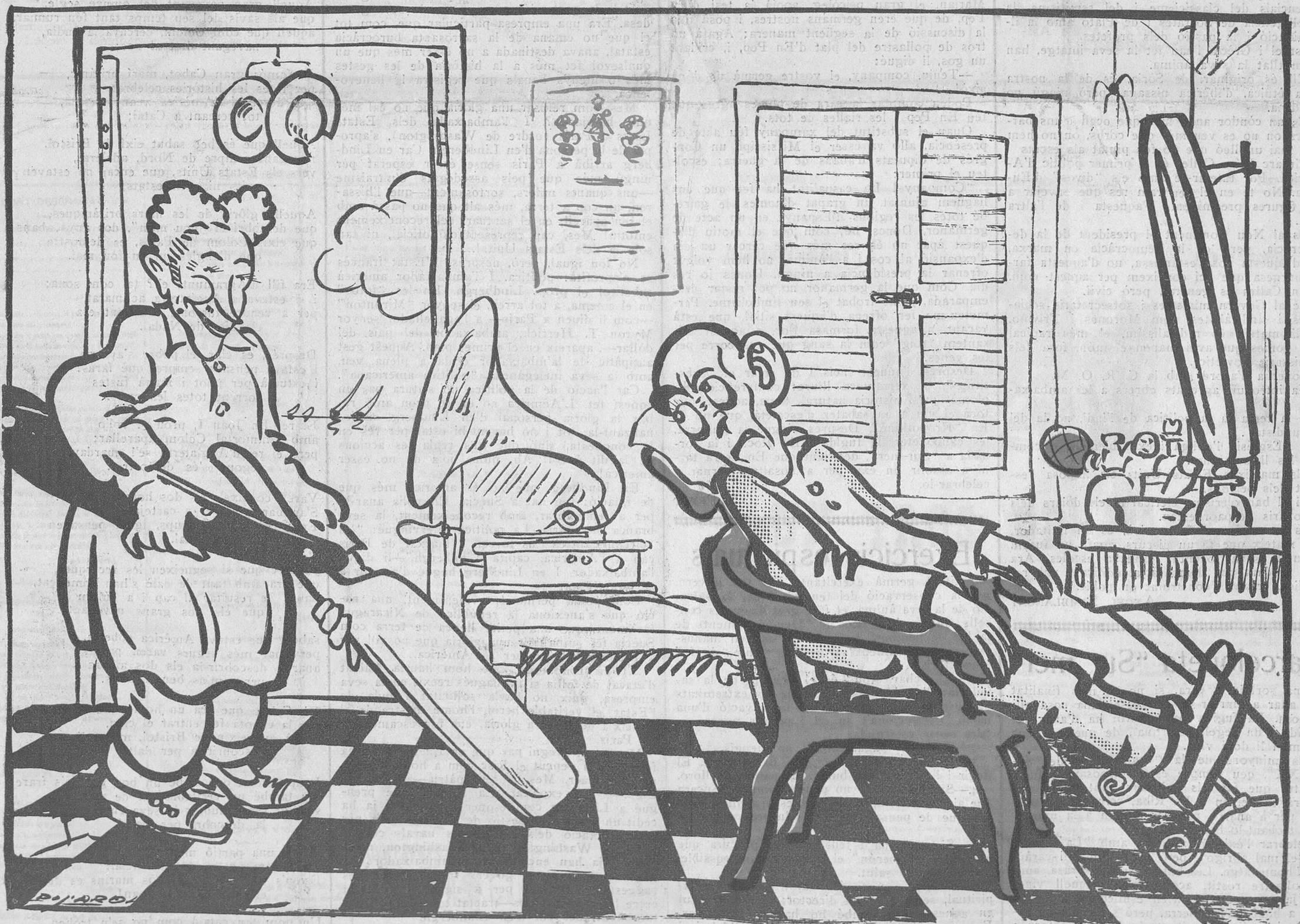
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA POR A CAL BARBER

—Em sembla que hi ha massa navalla per tan poc pèl. Demà m'afaitaràs!

NOTES DE FORA CASA

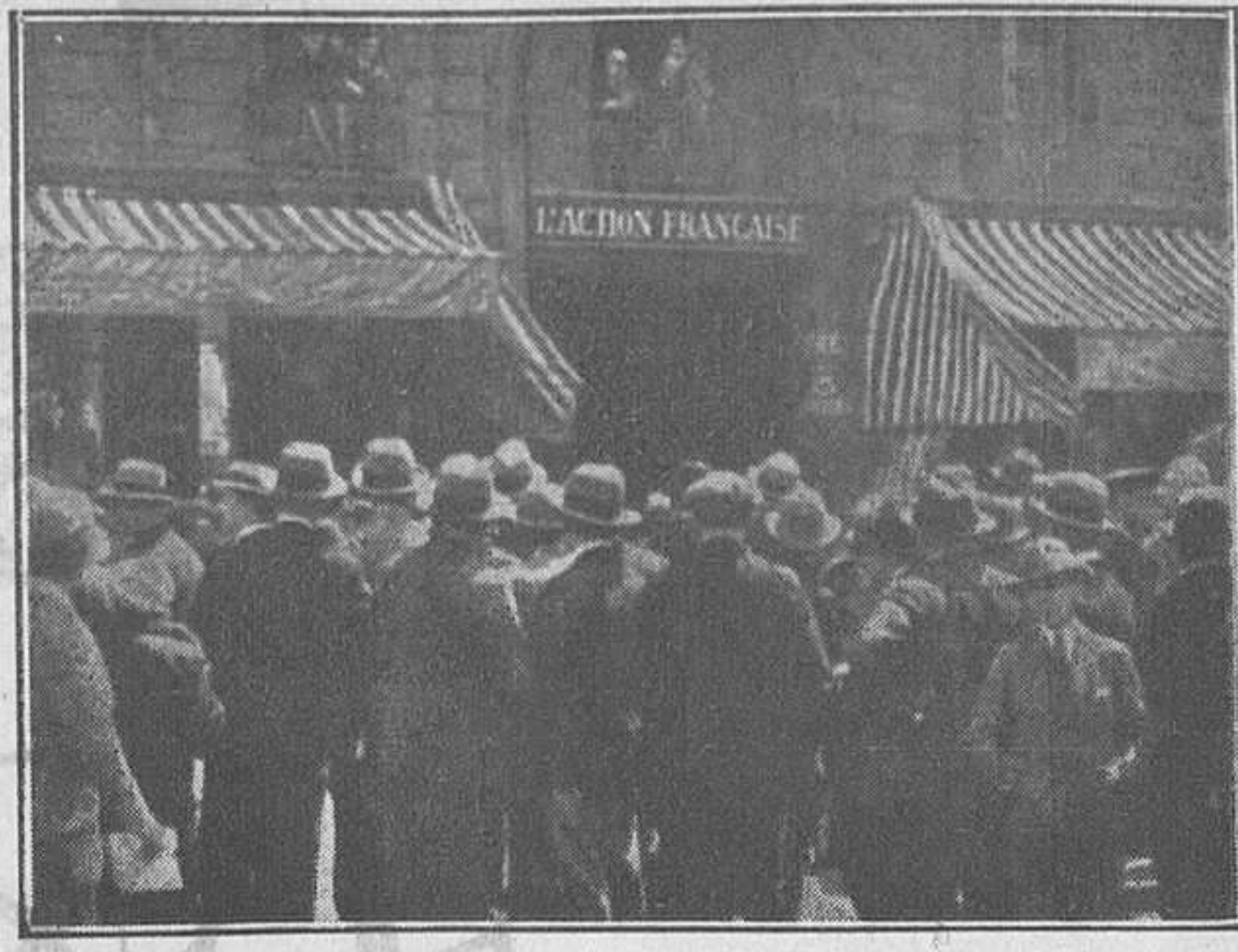
UN ATEMPTAT POLITIC

Boris Koverda, l'assassí de Voïkóf, detingut en una comissaria de Varsòvia, pocs moments després d'haver ocorregut l'atemptat

DE L'AFER DAUDET

Quin escàndol, quina nota més pintoresca la de "L'Action Française"! Heus ací els redactors i els "camelots du roi" reunits a la redacció

El públic al carrer de Roma davant la casa de "L'Action Française". Un espectacle bonic i força divertit

En Lindbergh i en Sacco Vanzetti

Quan en Lindbergh, materialment pres pel públic parisenc, distribuïa a tort i a dret la seva signatura a tots els que l'hi demanaven, un eixerit llibertari del Comité de Defensa de Sacco i Vanzetti anà a l'ambaixada dels Estats Units a demanar l'almoina de la signatura autogràfica de l'heroi del dia. El llibertari del cas era el conegudíssim Lluís Lecoin. La seva col·lecció personal d'autògrafs no estava pas mancada d'un, encara que aquest pogués ésser el de l'heroi. La capta en qüestió era per a la nodrida col·lecció de signatures que es fa a França i que arriba ja, segons diuen, a més de quinze milions, per a demanar l'alliberament dels dos innocents condemnats a mort a Nord-Amèrica.

Com hauria pogut refusar dignament la petició el govern dels Estats Units si hagués estat demanada per en Lindbergh? El torn arribà a Lecoin i Lindbergh començà a escriu-

re. En Lecoin no podia ja aguantar la satisfacció quan un cop d'ull de l'ambaixador el reconegué. D'una estrada l'ambaixador arrencà el paper de les mans d'en Lindbergh i féu signe als agents de l'ambaixada, els quals allunyaren a Lecoin, tot desolat.

Alemanya no té cura

Alemanya, la vil Alemanya Kaiserista, torna a remenar la cua, la seva cua de dragó. L'altre dia es celebrà un Congrés conservador al qual, ja no cal dir-ho, assistiren tots els ximplers, tots els cretins, tots els beneïts d'Alemanya. En aquest Congrés—que s'hauria hagut de celebrar en una quadra—el cap d'un "Joventut Bismarck", que deu ésser un zuli, ha declarat que les joventut estaven animades de la idea monàrquica. Ha dit, a més, que el partit conservador vol restaurar l'imperi alemany i ressuscitar l'esperit prussià que salvà al Reich.

Després d'haver escoltat unes quantes bajanades com les que acabem de transcriure, tots els congressistes, drets, cantaren el primer vers de l'himne guerrer: "Es Déu qui ha creat el ferro."

Després de bramar una estona, han aprovat vèries resolucions, una de les quals volem fer conèixer també als nostres lectors: "Demànem al Govern del Reich que refusi les mentides de França i suprimeixi la llei de protecció a la República." Bèsties!!!

Al confessorari

A un treballador li ha dit l'amó que ha d'anar a complir amb la paròquia si no vol ésser despedit, i el pobre diable es va a confessar. —Sou catòlic?—li pregunta el capellà amb to gens amable. —No, senyor. —Doncs, què sou, infeliç? —Sóc manobre.

Diàlegs al vol

—Déu us guard! Venia a fer-me mirar l'estómac. Miri, a les nits, sembla com si se m'entortolligués. —Caram! Doncs, no hi veig res. —Es clar! Com que fa tres dies que no menjol. —Noi, diu que ve un fenomen que no té comparació: que es menjarà tres sacs de garrofos cada mitja hora. —Ara, ara va bé! —Mira, aquest porta un auto que diu Fiat, i a mi no m'han volgut fiar un pa. —Es el món.

JOSEF SERRA

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

LO BORT DESGRACIAT. NOVELLA DE JACQUES PERD NICAIEU DE GUZMAN. CONTINUACIÓ. IL. La eclipse que havia començat al passar el primer nuvol, ara tapa a la lluna completament. La minyona que no sabia res perquè no havia llegit lo Diari de "l'Brusi de la tarde es espanta y fa: —¡aaah! Aquest jaah! se va sentir desde lo enteraulo. Lo minyo que bi vivia, ignorant tot lo que havia passat en lo quat pis, esclama entre d'ents: —¡ò m' vençare! —don volguet dir: ja me la pagareu creçat que toteu havia descubert. Després de això, varen veure trenta minuts de silenci. Passats aquests trenta minuts, un gos perllucor que lo amo de la botiga havia comprat per mitja cosa aquell mateix dia, començà a fer aquella udala que la gent diu que son presagis de alguns mort. Cinch minuts més de profund silenci. Se senten en la porta de la escola cinc pichs i reopics. Aquestos pichs varen treure a la nostre heroïna del ensonnament en que estava. Se aixeca precipitadament, agafa la clau de la porta del carrer, obra la porta, baixa los esglaons de dos en dos, se atura en lo replis més aprop de la llaneta de la escola, se trau lo paper del pit i llegeix: •Màñana en las tres seré a la Plaza Real.

FABULA. Un tal Miquel Elias Anaba sempre ab malas companyas; y cada nit, vivint en la flicrera. No l' devaban fins que era a la escalata. Lo dia job descomso! Lo vicot dia: avuy vull anar sol, y aixis que es al carrer de Barharà Lo reloje y diuers li van robat; Camina un viquet mes y un altre enco. No trobantli diuers, li clava un jaco. Avuy dia unar mal acompanyat Nol molt mes que anar sol. Estal probat. ROBERT SAYALL. FABULA. Un sereno dels barris del Encant Tenia feyte ab seba per entrant d'at a la quenta, ho va ensumar cert gos, Ett que sil se li clava y toca y dos. (Ja no s' respecta res, Res li ha sagrat N'istlo parveit canl' de autoritat! BONAVENTURA GAYOLA. FABULA. Punzateo un dit en Pau tot fent un cova. Allà abont profit buscava la mort trova. No es sempre cert aquell adagi cedi Ue que aquell que fa un covu fa un risteti. SARCAS. EPITAF. Aquí jau un imponent que va perdre fine la faita; diu que de dins de una caixa li fugu un compte-corrent... Prega per estl caminant, paig per atrapa l' seu compte tan vè còrru, que de prompte ell f' h' a posar devant!..... LO SARRICENO. PENSAMENTS Y VIOLAS. Dos que festejan son dugas xocolateras que s' están al loch: si no se se la vigila, vesan Quant veg una dona enamorada d' un home lar, me fa llástima, porque penso que no hi ha llur sense espigas. No m' agrada llegir la historia de la Edad Media, porque m' sembla que no hi es soa. Per mi no hi ha res mes inverosant que un home pelli ab la cara plena de granu. Agadeu una quarantana d' homes, frules arrellenglar y despus contoneul... Lo qui se quaranta es l' étitim. JOSEFA SERRA. EPICRAMA. Niçu si es drogo en Saldou, que periat ab va promosa, després sul ditimus de Pansa h' demana escara fetera. SERRAT PYRAM.

XARADA. La una prima se segur que a mi sempre me fa dir, andas primo y segun sempre m' ve de allo millor. De una cosa que me agrada dos y prima no v' vull jo y desos vull vera y prima q' es cosa que andas molt. Lo meo est es una prenda que omre ab aficio las sayoras ja fa temps: eudevala si pots. XARADA. Solució a la xarada anterior. GANAPÉ. Solució al geroglífich anterior. Qui té mossa y no se la veu, Se fa pobre y no s' ho crea. GEROGLÍFICH. La solució a daré en lo número que vé. Ara dismutim. E. R.—Castirno Miralles.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ. Carrer del Arch del Tercer, entre la núm. 81 y 82. PUNTS DE SUSCRIPCIÓ. LAHERRIA ESPAÑOLA. I. LOPEZ, EDITOR. Carrer Imp. 25, i Esq. de Eij. 10. BARCELONA.

UN TROS DE PAPER.

Advertència. De los nou redactors de Un tros de paper se n' ha separat un: D. Pau Bunyegay. Desde avuy formarà part de la redacció D. Joseph Maria Arnau, autor de Lo pollastre aixelat, La publicall del Vallés y altres. UN CALAVERA! En Carlets se vint y sis anys, vestit ab afectada elegancia, porta sombrero imposible y gasta guetos no obstant de tenir molt bona vista. Mouta a caball a la inglesa, va sempre tan ben pentinat com un cap de cera de aquells que los perquers tenen en lo xaparador, y fama brea de dos rats en boquillas artísticament aqüilatadas. Es un jove que fa rullo a Barcelona; es lo qui despera la mes la estreja dets seus companys, es lo modelo que s' proposa imitar los jovens de la primera volada que ambiciona lo glorios titol de calavera. Y a té que tenen rabó: ¡ahont trobarían un modelo com en Carlets! Ell es lo qui ha fet la reputació del saetre Galve y del sombrero Puig. Ell es lo qui ha probat basta la evidencia que cap quinquillero té los bastons y las boquillas que té n' Bach. Ell es lo qui está ara treballant per acreditar a lo repostor de la tocadoria de "l' Vidal Molloyerain. Y no creguin que son aquests los sots mèris que té n' Carlets, no creguin que son aquests los títols que té per ser unheimement esclamar rey de los calaveras de Barcelona, no seyan, en Carlets rebinim moltras altres condiciones que lo posan a una altura inconmesurable sobre tote los seus companys y admiradors. En Carlets ha tingut un desafío a mort, y encara que la casualitat y lo bon zel dels padrins varen fer que lo desafio no tingués cap mal resultat, va demostrar en aquella ocasió una sanch fred y un valor que de segur van donar suveja a las ceodras del Cid.

PREU DE SUSCRIPCIÓ. BARCELONA. Al mes. 4 rls. FORA DE BARCELONA. Trimestre. 12 rls. SURTIRÀ UN COP CADA SEMANA. LA SUSCRIPCIÓ COMENÇA SEMPRE. UN TROS DE PAPER. y que li donà per sempre una reputació de valentia que ningú se ha atrevit may més a disputarli. Lo nostre héroe ha fet també moltras conquisas: los seus companys crehuen de bona fé que li Juan Tenorio era molt poca cosa al costat delafortunat Carlets y que lo poeta Zorrilla y lo novelista Fernandez y Gonzalez han perdit lo temps fent lo apoteosis de la galanteria española en la persona del cèlebre marqués de Marana, existint en Carlets un jove que portia un rísse per devant de la orella y s' diu Carlets. Com en aquest món no hay juego sin trampa, y se varen desfar a pistola y a dos passat. En Carlets va estar sublim: mentre se dirigia a lo loch del desafio acompañado de los seus testigos que hi anavan consternats, ell vivencia l'aria del capitan Algir de Valle de Andorra, y va rebre lo tiro del seu contrari ab un serenitat que una cancionada. Quant li va tocar tirar a' ell, ho va fer ab una postura sumament elegant y tranquila; vivit es que tampoc va tocar a lo seu contrari, pero quant los padrins se varen acostar, varen veure que cada un dels dos combatents tenia un forat de bola en lo faldó de la levita. En Carlets, ple de ardor volia que lo desafio continués, pero lo seu contrari va donar algunes explicacions, y ab la intervenció dels padrins, lo desafio va acabar ab un emcorat a can Justín. Al cap de alguns mesos, lo jove que no havia desafiast ab en Carlets, a consecuencia de un sentimiento que va tenir ab ell per no haberli volgut deixar quatre duros per un compromís, va dir que los pistoles estavan carregadas sense bola y que los forats dels faldons eran fets de salsolano, pero ningú ho va volguer creuer. Lo nostre héroe tenia la reputació manar bon assaolador. Quant en Carlets va estar tranquill respecte a la opició que mereixia dels desafiats elegants y corts a valors, va treballar ab constancia per adquirir lo titol de irresistibile en amor, y per lograrho va recorrer a tots los medis imaginables. En primer loch va adquirir un número considerable de fotografias en que hi havia lo retrato de dona

INTERCANVI QUASI FILOSOFIC

L'espanyol.—Espanya us envia ballarines. El francès.—I França ballarins.

COLOMBOFILA

—Quedem en què Colom era genovès de Mallorca!

RE-PICS

Diuen els periòdics que per a canviar els bitllets de cent pessetes de la sèrie D que el Banc d'Espanya recull no hi ha hagut a Barcelona "colas".

Ho creiem sense que ens ho jurin. Ni de la sèrie D ni de cap sèrie hi ha aquí un paper de cent "páfies". Es veu que els acaparen els madrilenys.

Els afusellaments de Rússia i de Mèxic donen molt que fer als clericals.

No es recorden de la Inquisició i de les guerres civils.

Ah! Es que llavors no eren ells els afusellats, sinó els afuselladors.

Aquesta nit donen els elements radicals un "lunch" d'homenatge a Vinaixa, per l'concert amb que dirigeix l'òrgan del partit.

De la vaga textil que saben vostres? Res, oi? Nosaltres sabem tant com vosaltres. Doncs, muts a la gàbia i alabat siga Déu.

Sant Joan és el sant més popular, més municipal, més regional, més universal. Ací, el que no es diu Joan ho és.

En Poincaré ha pronunciat a Luneville un discurs sobre la voluntat pacífica de França. Sí, sí. Aquí tots som molt pacifistes, però tots estem armats fins a les dents.

El marquès de Pinedo—"un marquès, nada menos, qué atrocidad!"—diu que vol donar la volta al món.

A repartir camises negres?

A Xina, entre les tropes comunistes, s'ha declarat una epidèmia de tifus. La deu haver enviat Anglaterra!

L'Ajuntament segueix recollint gats. Després diran que el nostre Ajuntament no és actiu!

A veure si amb aquesta recollida de gats, als mercats s'apuja el conill!

Ens asseguruen que la Plaça de Catalunya estarà llesta—però llesta del tot—l'any 1943. Aquesta tardança és deguda a que volen que la Plaça de Catalunya sigui un monument històric.

Però voleu dir que l'any 1943 encara manarà aquest Ajuntament? No tindrem tanta sort!!!

Una mare s'emporta la seva filla, perquè no pot viure sense ella, sense el seu amor. Quina cosa més forana, no?

Doncs, no: la Justícia la condemna a pagar 10.000 pessetes de multa.

Però, en quin món vivim!

Llegim aquesta crida i la indignació més terrible s'apodera de la nostra ànima: "En los trabajos de construcción de la carretera de Isona a Orgañà, que ejecutan los señores Ferrer y Feliu, se admitiran unos 50 obreros, a fin de dar más impulso a las obras, pagándoles a 50 y 55 céntimos hora, teniendo montada allí una espléndida cantina para poder pernoctar y comer. Dirigirse a Isona, que es el punto donde está más cerca el trabajo". No hi ha dret a explotar la misèria.

Amb la por de què fossin falsos, a Barcelona, en un sol dia, s'han canviat bitllets de 100 pessetes per valor de 200.000.

Però a Barcelona hi ha tant diner... i tanta misèria sense remeiar!

Impremta La Campana, Olm, 8, Barcelona

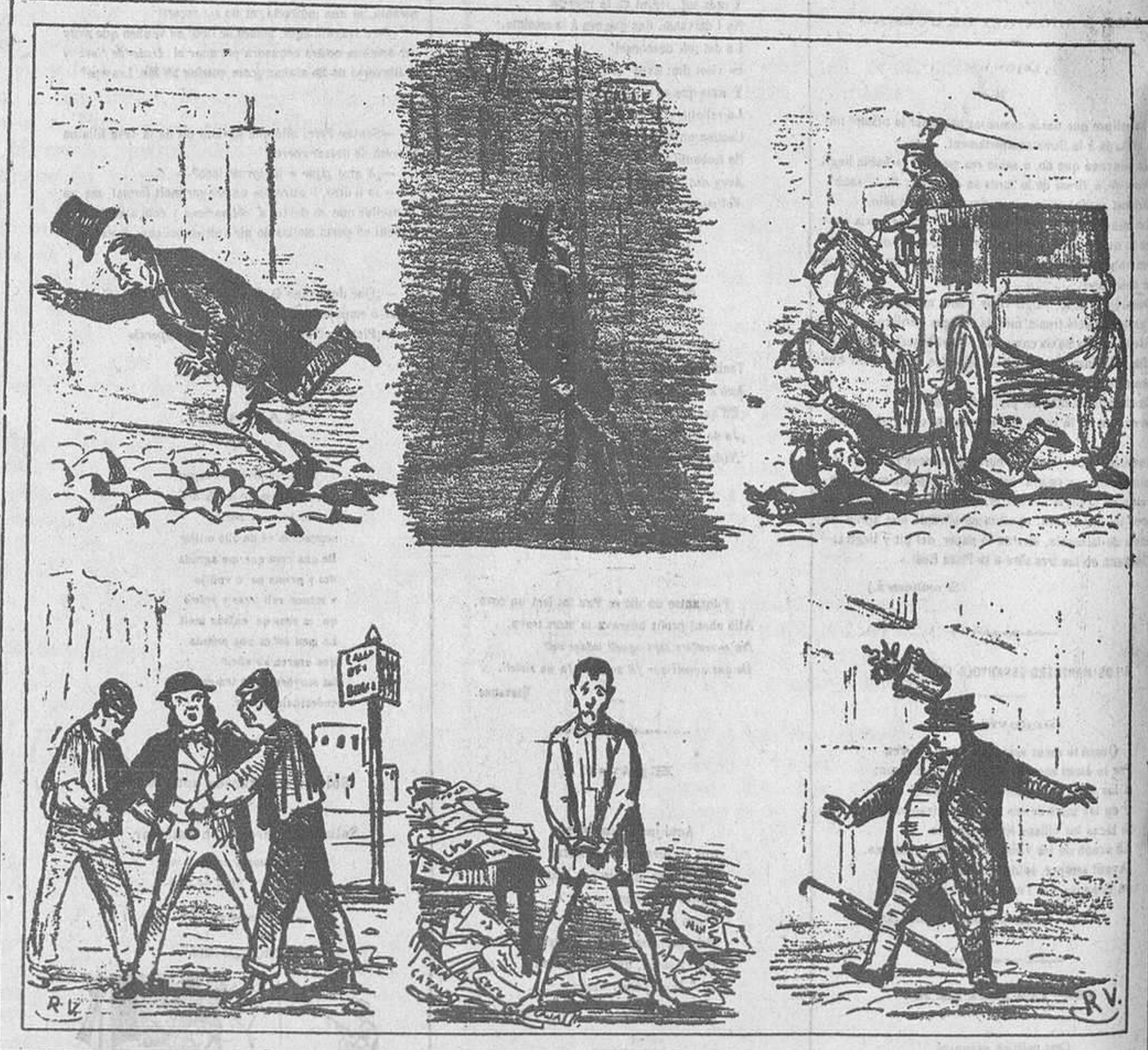
UN TROS DE PAPER

¡JA HI SOM!

guapa, que entenc que ell mai havia conegut el original, feya passar a los ulls dels seus companys com a altres tantíssimes còpies. Es fàcil dir que en lo seu guardapelo no hi faltava may una miniatura hermosíssima que figurava sep la favorita de lo modern Teòric, acompanyada ab un rissó de un cabell finíssim i precós que ell mateix havia triat en casa del artista en pèlo senyor Ortell. Tan bé posat un mirall de cartes apassionades que ensenyava ab molt gust i lo que lo visitaban, així sí, no llegia may la firma perquè deya que no volia comprometre la tranquil·litat de moltes famílies. Aquelles cartes no ho pogut may averiguar com las havia adquirides; no més se sabut que quasi totes eren de senyores andaluses o valencianes.

Dirán que hi era tota cuca per co m quieto, perco hi viat. Vayan quita gust que donas. Quant ja e han fici al lili. Sentí aquella sèrie compassiva, ¿Que dich este? ¿esta mill. Que cantan sempre al unisono. Docentes o tres cents mosquits? ¿Que hi troban en semblant bestia? ¿na fiblada, que te diu? ¿y ara l'ombat i ara gratat. ¿y ara o pugues dormir! Perque vistes, no m'ho neguin; No vulgan fer l'home aquí, Vostes també tenen passas ¿Que s'pensan que m'mamo i dir? ¿y altres cues que no cito. Perqué francament lo dich. Que aixó de anar per justícia... Vamos, no s'ha fet per mi. Y en menja ara l'escudella ¿que hi troban cap atracció? ¿y aixó sí poden menjarne. Perqué passa molt sobriat. On obran la sopera y mosca. ¿ja poden portar l'hillit? ¿y per vistes que es distret. Alló de anar sempre humits. Y ab una mans mes untadas. Que en empletat fet al país? ¿y l'partir de graus, seus tregus. Com es un bon patis del pit. Com es un fe militar. O marxant de espri de vi? ¿y sí ab e van fer vintiquatrat. ¿y avuy es fan vintiquatrat. ¿y sí un color com aquesta. Cap este s' babis vist! ¿y l'embrutar tanta roba. Y l'fer badalls y bacinas. Y estornuts? ¿que es molt honic? ¿y sí vist! aixó podrà ser cosa. Per vistes, pero per mi. Es inscribible es tosto. Y es... vamos... es Benjamin. A mi m' desespara, m' crema. Fins de mara m' fa sortir! Te mala pesa al talé. No m' hi vingan ab l'estiu. Ell dispersa als grans artists. Y s'apadrina als partiquins. Y ab l'òpera está insociable. Y está ab la sarzuela fi. Y sí o, veji sí senten. Molts Marics y Tamberlits. Y en cambi s' naman Garullis Bernoches y Escirus. Ell no ha parat fins que ha tre.

EXPOSICIONS que en Barcelona duran tot l'any

Y en fi que pot esperarse D' au moro? ¿de un moro, vill. Jo li sosticó à la cara. Si senyor, jo li sosticó! ¿Veji sí matau toino. Quant ell s'acosta per qui. Despres de axó ¿qui l' demana? ¿Com pot teni un sol amic? ¿Jo me n' daria de menes! ¿No m' hi feig ab gent així! Jo l' detesta, jo l' execro. No l' puch veure ni parir. ¿Y axó que l' que es ara en Parga. Casí sí pot dir que no escriu! Pero aquesta calé indigne.